

A
Júlia legszebb
története

Világszerte Nr. 1

Carole Mortimer

Bottal vagy bot nélkül

Carole Mortimer

Helyettesből igazi

Carole Mortimer

Vörös hajú veszedelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carole Mortimer, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Jordan St. Claire: Dark and Dangerous* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

© Carole Mortimer, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *The Reluctant Duke* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

© Carole Mortimer, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Taming the Last St. Claire* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Somló Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 39. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-540-724-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carole Mortimer

Bottal vagy bot nélkül

ELŐHANG

– Úgy hiszem, nem árt, ha előre figyelmeztetem, Miss McKinley. Az öcsém az utóbbi időben úgy viselkedik, mint egy goromba, nevetlen tacsó.

Családi vonás lehet, gondolta Stephanie, miközben nyugodtan Lucan St. Claire szemébe nézett.

A megbeszélésre a St. Claire Corporation londoni irodájában került sor. A férfi tekintélyt parancsoló méretű íróasztalnál ült. Magas volt, sötét hajú, és a maga arisztokratikus módján jóképűnek mondható, de a visszafogottsága már-már az érzéketlenség határát súrolta. Bár udvariasan viselkedett, maga volt az önhittség két lábon járó szobra.

Persze Stephanie megsemmisítő ítéletére az is magyarázatul szolgálhatott, hogy St. Claire nem látta meg benne a nőt. Miért, talán nem is álmodozhat arról, hogy egyszer egy dúsgazdag, vonzó férfi beleszeret?

Lucan St. Claire érdektelenségét azonban az magyarázta, hogy – ha a sajtónak hinni lehet – több pénze volt, mint némely kisebb államnak, és kizárólag a hosszú lábú szőkék vonzották. Így Stephanie-nak a maga átlagos termetével és tűzvörös hajával aligha lehetett esélye nála. Társadalmi helyzetét tekintve pedig csak önálló vállalkozóként működő gyógytornász volt, akire az a feladat várt, hogy St. Claire öccsét támogassa a gyógyulásban.

Nyugodtan viszonzta Lucan mogorva tekintetét.

– Az emberek magatartása többnyire megváltozik az erős fájdalom hatására, és nem ritkán... ingerültebbek a megszokottnál.

A férfi szép formájú ajka humortalan mosolyra húzódott.

– Majd tapasztalni fogja, hogy Jordan meglehetősen agresszív.

Stephanie gondolatban összegyűjtötte mindazokat az információkat az új pácienséről, amelyek már a rendelkezésére álltak. Jordan St. Claire harmincnégy éves, a legfiatalabb a három fivér közül. Hat hónappal ezelőtt súlyos balesetet szenvedett, amelynek során a teste jobb oldalának szinte minden csontja eltört. A számos műtét ellenére is változatlanul nehezen mozgott, és ezért visszavonult a család egyik vidéki birtokára, minden bizonnyal azért, hogy ott teljes magányban nyalogathassa sebeit.

Eddig a pontig Stephanie nem talált semmi szokatlant vagy különöset a viselkedésében.

– Ilyesmivel találkoztam már más betegeknél is, Mr. St. Claire – mondta magabiztosan.

Lucan az íróasztala szélére könyökölt.

– Azt próbálom önnel megértetni, hogy Jordan nem lesz éppen együttműködő, ha érti, mire gondolok. Nem fogja lelkesíteni a gondolat, hogy egy újabb gyógytornász kezeli majd.

Ez nem hangzott túl biztatóan. Stephanie öntudatlanul kihúzta magát. Büszke volt a sikeres magánpraxisára, amelyet három évvel ezelőtt nyitott meg. Ami pedig a rá váró feladatot illetve, olvasta Jordan St. Claire kórházi zárójelentéseit. A sebészek a jelek szerint megtettek minden tőlük telhetőt, most már a beteg a sor. A szeme elkeskenyedett.

– Mire akar kilyukadni, Mr. St. Claire? – kérdezte egyenesen.

A férfi látszólagos közönye egyértelmű elismerésnek adta át a helyet.

– Látom, méltó maradt a szakmai híréhez, miszerint mindig kimondja, amit gondol. Örvendetes.

Stephanie ragaszkodott a szakmaisághoz, és a munkájában nem ismert ellentmondást. Hosszú, vörös haját vastag copfba fonta, és a ragyogó, zöld szemét beárnyékoló pilláin kívül sehol nem használt sminket. Ezzel is azt akarta hangsúlyozni, hogy a munkájában nem jut szerep az érzelmeknek.

Bár ami a szakmai jó hírét illeté...

Szerencsére Lucan St. Claire egyetlen szóval sem célzott arra, hogy hallott volna Rosalind Newman igaztalan vádaskodásáról. A hölgy azt vetette Stephanie szemére, hogy gyógytornászi működése ürügyén túlságosan közel került a férjéhez, Richardhoz. Bár ha ez a vád Lucan fülébe

jutott volna, valószínűleg még egy bemutatkozó beszélgetésre sem hívja el őt.

– Sohasem láttam értelmét annak, hogy leplezzem az igazságot. – Széttárta a karját. – Különösen a betegekkel való kapcsolatomban.

Lucan helyeslően bólogatott.

– Mást Jordan el sem tűrne. – Azután hátradőlt a fekete bőrfoteljében, és felsóhajtott. – Sejtelve sincs arról, hogy fel akarom fogadni magát – vallotta be halkán.

Stephanie ezt már eddig is gyanította. Természetesen nem könnyítette meg a dolgát, ha egy beteg eleve ellenségesen viszonyult hozzá, még mielőtt hozzáláttak volna a közös munkához, másrésztől azonban akadtak már nehezebb esetei is. Sőt ha jobban belegondolt, alapjában véve egyik páciensével sem volt könnyű bánni. A szakmai sikerei azonban nagyjából abból fakadtak, hogy még a legkevésbé együttműködő beteggel is előbb-utóbb megtalálta a hangot.

– Úgy értem ezt, hogy meglepetésnek szán engem? – kérdezte szárazon.

Lucan elhúzta a száját.

– Úgy is mondhatjuk. Valószínűleg a pokolba fogja küldeni, amint meglátja.

A lány elgondolkodott.

– Amennyiben megkapom a megbízást, gondoskodnunk kell arról, hogy ne dobhasson ki. Ugye azt mondta, a gloucestershire-i ház az ön tulajdona?

Lucan figyelmesen nézett rá.

– A ház egy nagyobb birtokon áll, amely ennek a vállalatnak a tulajdonát képezi.

– A vállalat elnökeként nyilvánvalóan joga van ahhoz, hogy megszabja, ki tartózkodhat ott, és ki nem.

A férfi szemében valami vidámságféle csillant meg.

– Tehát önnek nem gond, hogy odautazzék, és vállalja a következményeket?

– Ha a betegem nem hagy más választást, akkor nem – válaszolta egyenesen Stephanie.

– Azt hiszem, Jordan méltó ellenfelére akadt önben.

A lány a lelke mélyén ujjongott, mert már a zsebében érezte a szerződést.

– Ellenfélnek nem nevezném magam, ha valóban azt óhajtja tőlem, hogy az öccsével dolgozzam.

– Sokmunkája lesz vele, annyi szent – felelte rejtélyesen Lucan. – Jordan gyűlöli a gyógytornászokat, meg azt, ahogyan örökösen cibálják-ráncigálják, az ő szavaival élve.

– Senkit sem cibálok, nem is ráncigálok, Mr. St. Claire – vágta rá önérzetesen Stephanie, magában pedig már örült a kihívásnak, hogy egy makrancos beteget kell megszaboláznia és talpra állítania. – A jövő héten kezdhettek is, ha önnek megfelel.

Lucannak nem kell tudnia, mennyire boldog, hogy elhagyhatja Londont. Minél távolabb akart kerülni Rosalind Newmantól, akinek a vádaskodása árthatott a hírnevének. Néhány hét elteltével remélhetően feledésbe merül az ügy.

– Nagyon is megfelel – helyeselt örvendezve St. Claire.

Stephanie látta, mennyire megkönnyebbült a férfi. Tapasztalatból tudta, hány mozgásában korlátozott ember hadakozik a sorsával, és hányan hiányzik a türelme ahhoz, hogy saját kezébe vegye a gyógyulását. Ez a hozzáállás pedig gyakran megterhelte az illető családját, és kihatott az egész környezetére. És bármennyire híres-hírhedt volt Lucan St. Claire az érzéketlenségéről és önhittségéről, szemmel láthatóan szerette a testvérét.

– Szükségem lesz egy kulcsra és egy térképre – közölte gyakorlatiasan a lány. – A többi nyugodtan rám bízhatja.

1. FEJEZET

– Kicsoda maga? És mit keres a konyhában?

Stephanie már egy jó órával ezelőtt megérkezett Mulberry Hall kapujához. Többször csengetett, azután bekopogott a ház ajtaján, de senki sem jelentkezett. Ebből arra következtetett, hogy Jordan vagy nem tartózkodik ott, vagy egyszerűen nem hajlandó ajtót nyitni. Ezért nem maradt választása, a saját kulcsát kellett használnia.

Szerette volna felderíteni a földszinti helyiségeket, de a tágas konyhánál tovább nem jutott. A halomban álló szennyes edény és a hatalmas káosz kíméletlen támadást intézett veleszületett rendszerete ellen. Erősen kételkedett benne, hogy Jordan az alatt az egy hónap alatt, amióta itt élt, akár egyetlen csészét is elmosogatott volna.

– Ez volna a konyha? – Zavartalanul szedte össze a piszkos edényeket, amelyek minden felületet elborítottak a helyiségben, és egymás után belemerítette őket a mosogatót megtöltő forró, habos vízbe. – Inkább úgy néz ki, mint egy laboratóriumi baktériumtenyészet. – Azután megfordult, hogy felvont szemöldökkel szemügyre vegye a küszöbön álló, ápolatlan és rosszkedvű ismeretlent.

Amikor azonban ráismert az illetőre, kénytelen volt támaszt keresve a mosogatónak dőlni. Hosszúra nőtt, kócos haja és borostás álla ellenére sem lehetett összetéveszteni senkivel. Még a fekete póló és a kopott farmer sem leplezhette kilétét.

Stephanie igyekezett visszazerezni a higgadtságát, és az arcára közönyös kifejezést erőltetett. Aki előtte állt, nem volt más, mint maga a világhírű filmszínész, Jordan Simpson!

Valószínűleg szándékosan növesztette meg a haját és a szakállát, de ezt a csodálatos aranybarna szempárt ezer közül is felismerte volna. Még a kritikusok sem tudtak megegyezni abban, mire emlékeztet az árnyalata, az olvasztott aranyra vagy inkább a fahéjra, de hogy elbűvölő volt, ahhoz nem fért kétség.

Stephanie nagy rajongója volt az angol színésznek, aki úgy tíz évvel ezelőtt egy rohammal bevette Hollywood bástyáit. Minden filmjét látta, némelyiket többször is, pedig már vagy húsz volt belőlük. Két alakításáért még Oscar-díjra is jelölték, és a lánynak el kellett ismernie, hogy nemegyszer elképzelte magát és a férfinem eme remek példányát felettébb egyértelmű helyzetekben...

Mivel mindent elolvasott róla, azt is tudta, hogy úgy fél évvel ezelőtt egy forgatáson lezuhant egy ház tetejéről. Az újságírók nem győztek találgatni, vajon felépül-e, vagy lábra sem tud állni többé, s ezzel véget ér a pályafutása.

Ez ő, semmi kétség. A lány szívverése felgyorsult, az arca kipirult. A férfi nehézkesen a botjára támaszkodott, mégis ő volt az a lélegzetelállítóan jóképű színész, akiért évek óta szinte megszállottan rajongott.

Ezt a részletet Lucan St. Claire elfelejtette velem közölni, gondolta idegesen Stephanie. Pedig nem ártott volna előre felkészülnie.

– Nagyon vicces – véleményezte a konyhát illető megjegyzését Jordan. Ügyetlenül a kezébe vette a fekete fabotot, amelyre feltétlenül szüksége volt, ha nem akart orra bukni. – Ez azonban még nem magyarázat arra, ki maga, mit keres itt, és hogy jutott be a házba.

Jordan éppen akkor ébredt fel mély álmából. Az ágycsészét az ebédlőben helyezték el, mert egyedül nem tudott felmenni a lépcsőn. A konyhából hallatszódó zajokra riadt fel, és először megijedt, hogy betörték a házba. Ám egyetlen tolvaj sem állna neki mosogatni.

– Van kulcsom – közölte vállat vonva a vörös hajú teremtes.

A férfi összehúzta a szemét.

– És ki adott magának kulcsot ehhez a házhoz?

– A bátyja, Lucan.

Jordan erre a szemöldökét is összevonta, amitől az arca vészjósló kifejezést öltött.

– Ha az erőszakos bátyám házvezetőnek vette fel, akkor máris közlöm, hogy nincs magára

szükségem.

– A tények épp az ellenkezőjét bizonyítják – kontrázott a nő, és ismét hátat fordított neki, hogy az edényeket vegye kezelésbe. Ezzel pedig megfelelő alkalmat nyújtott Jordannek, hogy szemügyre vehesse a szűk farmerba bújtatott, feszes fenekét. Egy rövid pólót viselt hozzá, amely néhány centivel a nadrág övrésze felett ért véget. A férfinak azonnal eszébe jutott erről, hogyan feszült a póló telt keblén és lapos hasán...

Ez aztán nagyszerű! Az egyetlen testrésze, amely nem sérült meg a balesetben, most életre kelt, és lüktetni kezdett. Jordanben fél éve először ébredt szexuális érdeklődés egy nő iránt, ám száználmas állapotát tekintve ez a hirtelen feléledt vágy nem okozott neki örömet.

– Ennek a sok vacaknak a nagy részét be lehet tenni a mosogatógépbe – dörögte a gőzölgő, habos vizet bámulva.

– Be lehetett volna tenni közvetlenül használat után – helyesbített a nő. – Most már előbb le kell öblíteni.

– Arra akar célozni ezzel, hogy rendetlen vagyok?

– Ó, nem akartam célozni semmire – közölte Stephanie.

– Talán elkerülte a figyelmét, hogy vannak kisebb nehézségeim – védekezett ingerülten Jordan. Amúgy sem volt mostanában nagy étvágya, de ha mégis, a főzés is elég komoly fáradsággal és fájdalmakkal járt. Evés után már nem maradt ereje a konyha kitakarítására.

A vöröske egészen lassan felé fordult, zöld szeme elkerekedett,

– Nahát! – Hitetlenkedve csóválta a fejét. – Nem hittem volna, hogy már az elején kijátssza az „én csak egy szegény nyomorék vagyok” kártyát.

Jordannek elállt a lélegzete a döbbenettől.

– Mit mondott? – kérdezett vissza vészjóslóan.

Stephanie nyugodtan nézett vele farkasszemet. Közben rögzítette magában az összképet: szürke, beesett arc, karikás szem, merev testtartás, amelyre a betegség és a fájdalom nyomta rá a bélyegét.

Máskor nem esett nehezeire megtartani a szakmaiság megkövetelte távolságot, ám Jordan vonzó külseje és érzéki arcvonásai láttán megingott a magabiztossága. Kénytelen volt pár percre elfordulni tőle, hogy visszanyerje a higgadságát.

A férfiak iránt általában hűvös volt, de kelletlenkedő nővérét többször is rávette, hogy nézze meg vele a moziban Jordan Simpson legújabb filmjét. Stephanie boldog volt az elsötétített teremben, egészen közel érezte magához a filmvásznon játszó színészt, azután pedig megvette magának a DVD-t is, hogy az otthona magányában újra gyönyörködhessen kedvencében. A nővére, Joey, halálra kacagná magát, ha megtudná, ki az új páciense!

Ebben a pillanatban azonban Jordan alig emlékeztetett a nők nagy kedvencére – a szemét leszámítva.

– Sajnálom. Azt gondoltam, manapság annak tekinti magát. Nyomoréknak – magyarázta nyugodtan a lány.

Az aranybarna szempár elsötétült.

– Nem is firtatom tovább, ki maga, és mit keres itt. Egyszerűen csak tűnjön el a házamból!

– Eszemben sincs.

– Hogy mondta?

Stephanie zavartalanul mosolygott a dühöngő férfira.

– Ez a bátyja háza, nem a magáé. És az a tény, hogy kulcsot adott nekem hozzá, egyértelműen jelzi, hogy nincs ellenére az itt-tartózkodásom.

– Nekem viszont ellenemre van.

A nő erre sem komorodott el.

– Ez a maga baja. A számlákat nem maga fizeti.

– Nem kell ide semmilyen francos házvezetőnő!

– Ahogy már mondtam, a jelek nem ezt mutatják – válaszolta nyugodtan a hívatlan vendég, miközben gondosan megtörölte kezét egy konyharuhában, amely maga is mosásra szorult volna. – Stephanie McKinley. – Kezet nyújtott a férfinak. – És nem vagyok házvezetőnő.

Jordan nem viszonzta az udvarias gesztust. Láthatóan nehezebbre esett visszanyernie az önuralmát. Ez az arcátlan nőszemély a húszas évei közepén vagy végén járhatott. Hihetetlenül hosszú, sötét pillák árnyékolták a zöld szemét, az arcán apró szeplők szóródtak szét, ahogy ez a vörös hajúaknál gyakran előfordul. Az ajka, különösen az alsó, telt volt, határozott álla pedig erős akaratról árulkodott. Csípős nyelvéből már kapott ízelítőt. A szűk holmik pedig kifejezetten vonzó alakot takartak!

De senki, még a fivérei sem engedtek meg maguknak vele szemben ilyen hangot, mint Stephanie McKinley.

– Honnan ismeri egyáltalán Lucant? – érdeklődött váratlanul Jordan.

– Nem ismerem. – A lány vállat vont. – Legalábbis nem abban az értelemben, ahogyan maga valószínűleg gondolja – tette hozzá gúnyosan.

Jordan közben már a szokottnál hosszabb ideje volt talpon, és a csípője sajogni kezdett. Mégpedig elviselhetetlenül! Ez megadta az utolsó lökést a rosszkedvének.

– Lucan szerint humoros, ha megfizet egy nőt azért, hogy az ágyamba bújjon?

Stephanie-t még ez a sértés sem zökkentette ki a nyugalmából. Azon azért eltöprengett, vajon a férfinak, akivel az előző héten tárgyalt, van-e egyáltalán humorérzéke.

– Úgy nézek ki, mint egy nő, aki pénzért fekszik le férfiakkal?

– Honnan a pokolból tudhatnám?

– Ez azt jelenti, hogy rendszerint nem kell fizetnie a nőknek a szerelmi szolgáltatásaikért? – Erre egyébként ő sem gondolt. Sőt Jordan Simpsonnak inkább az okozhatott nehézséget, hogy távol tartsa a hálószobájától a rengeteg készséges jelentkezőt.

– Általában nem – dörmögte a férfi.

Stephanie-nak feltűnt, milyen otrombán próbálkozik Jordan azzal, hogy zavarba hozza őt. Sajnos ez részben sikerült is neki, ami adott körülmények között nem segített a helyzet tisztázásában. Felvonta a szemöldökét.

– Biztosíthatom arról, hogy nem érzek kedvet a szexhez egy olyan férfival, aki annyira belemerült az önsajnálatba, hogy elbújik nemcsak a családjá, hanem a világ többi része elől is.

A férfi szép arcán ráncok jelentek meg.

– Hogy érti ezt? Magát nem méri végig szánakozva, amint kiteszi a lábát az ajtón. És nem kell bottal botorkálnia, hogy biztonságosan meg tudjon tenni pár lépést, mert különben hülyét csinál magából, ha a fenekén landol.

Stephanie elgondolkodott egy pillanatra.

– Valóban eltelt már némi idő azóta, hogy én is átéltem hasonlót.

Az aranybarna szempár gyanakodva elkeskenyedett.

– Mit jelentsen ez?

– Azt, hogy tízéves koromban autóbaleset ért, és azután két évre kerekesszékre kényszerültem. Menni sem tudtam egész idő alatt, nem hogy bottal botorkálni. Maga viszont érzi mindkét lábát, úgyhogy tőlem ne várja azt a szánalmat, amelyet megkap az emberiség többi részétől.

Stephanie nem szokott beszélni a betegeknek a kerekesszékekben eltöltött éveiről. Most se tette volna, ha Jordan hangja nem pendít meg benne egy húrt.

– Magának szerencséje volt, talpra tudott állni, és újra járni kezdett. Ezért hasonló helyzetben mindenkinek ezt kell tennie? – támadott tovább a férfi.

– Baleset érte, és most nincs olyan jó erőben, mint korábban. Törődjön bele, vagy küzdjön ellene, de ne süppedjen önsajnálatba! – A lány lélegzete felgyorsult, mert ezúttal nem tudta teljesen elfojtani az érzelmeit.

Jordan kezdte kapiskálni, kivel áll szemben.

– Ha maga nem prostituált, akkor micsoda? Egy újabb orvos? Vagy a lökött bátyám most azt vette a fejébe, hogy pszichiáterre van szükségem? – Undorral húzta el a szája szélét.

Stephanie a homlokát ráncolta.

– Miután vethettem egy pillantást a kórlapjaira, úgy rémlik, a feje nem sérült meg.

– Úgy van.

A nő felvonta az egyik szemöldökét.

- Úgy gondolja, hogy szüksége van pszichiáterre?
- Nem játszuk ezt a játékot, Miss McKinley.
- Szerintem ez nem játék, Mr. Simpson.
- Maga tudja, ki vagyok?

Stephanie bosszúsan pillantott rá.

– Hogyne tudnám, ki maga. Mindenki tudná az én helyemben. Természetesen most nem érzi magát olyan elevennek, olyan vonzónak és magabiztosnak, de azért maga ugyanaz a személy.

Valóban az volna? Ezt a kérdést egyre gyakrabban tette fel magának Jordan az utóbbi időben. Hat hónappal ezelőtt még élvezte az élete minden pillanatát. A kaliforniai napsütést, a munkáját. Vonzó volt, és magabiztos – mindenestre ahhoz eléggé, hogy minden nőt az ágyába vihessen, aki magára vonta a figyelmét.

A balesetével minden megváltozott. Ő maga is.

– Ebben az esetben nincs másra szükségem, mint egy filmfőszerepre. Sajnos azonban csak egy hadirokkantat játszhatnék el. Talán tudna ebben segíteni? – kérdezte metsző gúnnyal a hangjában. Ingerültségében nem figyelt eléggé arra, hogy kímélje a jobb oldalát, és most összerándult a fájdalomtól.

– Tudnék, de nem úgy, ahogy gondolja – felelte könnyedén Stephanie. – És nem is kellene ilyen szerepért ácsingóznia, ha az energiáit arra fordítaná, hogy a sérült csontjait és izmait megint használatba vegye.

– Az ördögbe! – fortyant fel a szemét forgatva Jordan. A gyötrelmei türelmetlenné és indulatossá tették. – Maga is egyike azoknak a szadista gyógytornászoknak, ugye? És azért van itt, hogy addig masszírozzon és ráncigáljon, amíg már nem bírom tovább a fájdalomtól. – Ez nem kérdés, hanem megállapítás volt.

Miután a sebészek végeztek vele, heteken át több gyógytornász váltotta egymást mellette, de eddig semmilyen kezelés nem hozott lényeges sikert, legfeljebb újabb kínokat.

– Annak, hogy annyira fáj a lába, lehet jó oka is – magyarázta tárgyilagosan Stephanie.

– Majd emlékeztetem magam erre, amikor éjjel kettőkor még nem tudok aludni, és képtelen vagyok úgy megmozdulni, hogy valami ne fájjon.

Amikor Lucan figyelmeztetett, hogy az öccse meglehetősen agresszív lesz, elfelejtette megemlíteni, hogy emellett még makacs is, és nem hajlik a jó szóra, gondolta a lány.

– Ebben a stádiumban a fájdalom nem feltétlenül kedvezőtlen tünet – érvelt tovább. – Egyszerűen csak azt jelzi, hogy az izmai regenerálódnak.

– Vagy hogy elhalnak.

– Nos, igen. – Felesleges lett volna elhallgatni, hogy ez a lehetőség is fennáll. – Többet tudok majd erről mondani magának, ha hozzáláttunk a munkához.

– A testem egyetlen területe, amelyhez most egy nőt közel engednék, az a combom feletti részen található – mondta kihívóan a férfi.

Szakmaiság ide vagy oda, Stephanie nem tudta megakadályozni, hogy elpiruljon. Sem azt, hogy a tekintete önkéntelenül is az említett területre vándoroljon. Mint megállapította, ott minden úgy működött, ahogy a természet elrendezte.

Jordan St. Claire – nem, Jordan Simpson! – egyértelműen izgalomba jött. Mégpedig őmiatta!

Voltaképpen nem is miattam, helyesbített gyorsan. Valószínűleg egyetlen nőt sem engedett közel magához a balesete óta. Hathavi önmegtartóztatás után pedig bizonyára bármelyik csinosabb nő hasonló testi reakciót váltott volna ki nála.

– Ha az a célja, Mr. Simpson, hogy zavarba hozzon...

– Akkor sikerrel jártam – szögezte le diadalmasan a férfi, és sokatmondó mosollyal szemlélte Stephanie kipirult arcát.

– Meglehet. De ettől most jobban érzi magát? – A lány Jordan magabiztosan mosolygó arcát fürkészte. Ebben a pillanatban valóban ő volt az a színész, akit évek óta istenítt, és akit mindig is szeretett volna közelebről megismerni.

Segítség!

Jordan vállat vont.

– Nincs jelentősége, hogy érzem most magam. Amint kitette a lábát azon az ajtón, úgy elfelejtem magát, mintha sohasem találkoztunk volna.

Most Stephanie mosolyodott el.

– Ez a túlfejtett önbizalom családi vonás lehet maguknál, nemde?

A férfi szárazon felnevetett.

– Kivel találkozott közülünk?

– Csak Lucannal és magával.

– És még minket tart önhittek? – Jordan megvetően felhorkant. – Majd akkor szóljon, ha már Gideont is megismerte!

– Az ikertestvérével?

– Látom, meglehetősen jól tájékozott.

– Köztudott, hogy Jordan Simpsonnak van egy ikertestvére – felelte nyugodtan a nő.

A férfi elfintorodott.

– Csak kétpetéjű ikrek vagyunk.

Még szerencse, gondolta Stephanie. Sem én, sem a világ többi része nem birkózna meg még egy olyan kivételesen jóképű és érdekes férfival, mint te!

Egyelőre nem tudta, hogy ez a körülmény megkönnyíti vagy megnehezíti majd a munkáját. Ha csak Jordanre nézett, legszívesebben letépte volna magáról a ruháját, és a nyakába vetette volna magát, ám ebben nem volt semmi különös. A nők százai, sőt ezrei éreznének így Jordan Simpson jelenlétében. Csakhogy közülük egyedül neki kellett megőriznie a szakmai tárgyilagosságát, és egyedül neki kellett pusztán a beteget látnia a nők bálványában.

Sóhajtvá füle mögé simította a copfjából kiszabadult fürtjeit.

– Nézze, Mr. Simpson, hosszú utat tettem meg Londonból idáig, és szívesen bekapnék pár falatot. Nem köthetnék fegyverszünetet addig, amíg vacsorát készítek magunknak?

Jordan láthatóan komolyan eltöprengett ezen a javaslaton. Egyrészt szeretett volna minél előbb megszabadulni ettől a nőszemélytől, másrészt viszont a vacsora említésére rádöbbsent, mennyire éhes. Ez volt az altatók mellékhatása, amelyeket azért írtak fel neki, hogy egyáltalán tudjon aludni.

– Attól függ – szólalt meg végül, elnyújtva a szavakat.

Stephanie zöld szeme felvillant.

– Mitől?

– Természetesen attól, tud-e főzni. Ha egy tál sült babot akar elém tolni kétszersülttel, azt szó nélkül magához vágom.

Jordannek esze ágában sem volt megengedni, hogy hívatlan vendége megvizsgálja vagy kezelje. A szex meg, úgy tűnt, a nőt nem érdekelt. Úgy döntött, akkor legalább megpróbálja más területen hasznát venni, ha már ott van.

– Annál jobban is szolgálhatok – ígérte Stephanie. – Mivel nem tudtam, mi vár itt rám, vásároltam útközben ezt-azt – folytatta jobb hangulatban. – Mindjárt behozom a kocsiból. – Miközben belebújt a fekete kabátkájába, Jordanre nézett. – Bizonyára szereti a steaket.

A marhahús gondolatára összefutott a nyál a férfi szájában.

– Azzal beérném – dörmögte, és nagyot nyelt.

Az autójához menet Stephanie somolygott magában. Addig már maradhat, amíg elkészít egy tisztességes vacsorát. Ez is valami. Mosogatás közben felmérhette, milyen egyhangúan táplálkozott a férfi az elmúlt hetekben.

Az még a jövő zenéje, mi lesz vacsora után. Nem táplált magában hiú reményeket annak kapcsán, hogy a férfi egyelőre megtúrta a házban. Nem lesz könnyű meggyőznie arról, hogy van értelme a közös munkának.

Most viszont együtt fog vacsorázni Jordan Simpsonnal! Kész örület!

Habár ez a Jordan Simpson egészen más hatást tett rá, mint az a jóképű, elbűvölő színész, akit annyi filmben látott, és akiről mindent elolvasott, ami csak megjelent a sajtóban.

Ahogy behajolt a kocsiba a csomagjaiért, megszólalt a zsebében a mobiltelefonja.

– Joey? – szólt bele. – De örülök, hogy hívsz! Azt hiszem, most benne ülök a pácban. Mégpedig nyakig!

2. FEJEZET

– Már azt hittem, mégis úgy döntött, hogy elutazik – jegyezte meg Jordan, amikor Stephanie végre egy nagy papírdobozzal a hóna alatt megjelent a konyhában.

Letette az asztalra az élelmiszereket, és mély levegőt vett, mielőtt válaszolt volna.

– Megcsodáltam távolról a főépület homlokzatát – magyarázta. – Gyönyörű volt a lemenő nap fényében.

– Mulberry Hallra gondol?

A lány bólintott.

– Szálloda vagy valami efféle?

– Valami efféle. – Jordan mereven bólintott. Azután szótlanul, kinyújtott lábbal leült a konyhaasztal mellé, és nézte, ahogy Stephanie kicsomagolja a húst, a burgonyát, a salátát és egyéb zöldségeket. Hosszú és karcsú ujjai voltak, de a körmeit egészen rövidre vágta. Nyilván azért, hogy minél jobban tudja nyomorgatni vele a pácienseinek amúgy is meggyötört testét.

– Akkor tehát nem szálloda? – faggatózott tovább a lány, miközben a nem az estére szánt élelmiszereket elhelyezte egy polcon és a hűtőszekrényben.

– Nem az – válaszolta kelletlenül Jordan, s azt fontolgatta, mikor evett utoljára valami tisztességeset. Talán két napja is volt már.

Azonkívül semmi kedve nem volt Mulberry Hallról és annak jelentőségéről beszélgetni, főként nem olyasvalakivel, aki pár óra múlva már ott sem lesz.

– A bátyja elmondta, hogy az egész birtok a cége tulajdona.

Jordan szája sarka megrándult.

– Valóban?

– Ha nincs kedve erről beszélni, akkor mondja azt!

Jordan vállat vont.

– Nincs kedvem erről beszélni.

Ezt most megkaptam, mérgelődött magában Stephanie. Végül is én kínáltam fel neki a menekülési utat.

– Én csupán udvariasan társalogni szerettem volna magával.

– Csak azt engedtem meg magának, hogy vacsorát készítsen, azt nem, hogy a száját jártassa közben!

A lánynak már a nyelve hegyén volt egy csípős megjegyzés, de inkább lenyelte. Talán barátságosabban viselkedik majd a férfi, ha lesz valami a gyomrában. Persze az is lehet, hogy nem.

A zárójelentések szerint a karja és a bordái jól gyógyultak. A szemmel látható fájdalmait bizonyára a medence és a jobb combcsont elhúzódó gyógyulási folyamata okozta. Stephanie-nak a szó szoros értelmében bizsergett az ujj hegye. Szerette volna minél előbb kideríteni, mit kellene tenniük, hogy új páciense hamar visszanyerje a mozgékonyágát.

Egyébként sem lett volna ellenére, hogy alaposabban megvizsgálja Jordan Simpsonsont. A nővére először nem hitt a fülének, azután jót derült azon, milyen nehéz helyzetbe került Stephanie.

Joey melleleg megígérte neki, hogy ügyvédként utána néz, milyen szerepet szánnak neki a Newman házaspár válóperében. Stephanie-t eléggé nyugtalanította, hogy ezzel a kérdéssel valakinek jogilag foglalkoznia kell.

– Megterítene, amíg főzök? – kérte meg Jordant.

A férfi összeszorította a fogát.

– Végül is nem vagyok teljesen mozgásképtelen – vágta oda ingerülten, és nehézkesen feltápaszkodott a botjára támaszkodva.

– Csak megkértem, hogy terítsen meg. Nem kérdeztem, képes-e rá – válaszolta lazán Stephanie.

– Kedves magától!

A lány lopva figyelte Jordant, ahogy a konyhaszekrényhez biceg, és igyekezett csakis szakmai szemmel nézni rá. A férfi lábizmai az elmúlt hónapok folyamán a mozgáshiány miatt visszafejlődtek, de ez még nem indokolná az erős fájdalmait. Talán meg kellene néznie valakinek, aki...

– Mit bámul így? – fortyant fel hirtelen Jordan.

Stephanie felemelte a fejét.

– Szerintem újra meg kellene röntgeneztetnie a lábát és a csípőjét – válaszolta kendőzetlenül.

– Felejtse el! – A férfi egy indulatos mozdulattal visszalökte az evőeszközöket a nyitott fiókba.

– És ha már itt tartunk, szedje össze, amit hozott, és tűnjön el végre! – Merev tartással vonszolta el magát az ajtóig.

– És mi lesz a vacsorával?

Jordan szeme úgy szikrázott a dühtől, mint a borostyán a napfényben.

– Elment az étvágyam.

– Csak mert tettem egy megjegyzést a lábára?

– Mert egyáltalán tett egy megjegyzést – vetette oda a színész bántó szándékkal. –

A férfiak képesek befogni a szájukat, és tenni a dolgukat. Miért kell a nőknek mindig mindent agyonbeszélniük?

– Ha arra céloz, hogy a férfiak magukba fojtják a feszültséget, hogy azután...

– Csak azért vagyok feszült, mert maga felbukkant itt – vágott a szavába durván Jordan. – Megint jobban leszek, amint kitette a lábát a házból!

Ez az alak valóban makacs, mint egy öszvér, gondolta kedvetlenül Stephanie, de még így sem okozott neki gondot, hogy kiállja a próbát.

– Eszemben sincs elmenni – jelentette ki.

A férfi jeges pillantással mérte végig.

– Igazán?

– Igazán. És nem is kényszeríthet rá, hogy elhagyjam ezt a házat.

Jordan arcszíne egészségtelen halványzöldre váltott.

– Nem adja fel egykönnyen, ugye?

Stephanie felsóhajtott.

– Nem szeretnék a terhére lenni, Mr. Simpson.

– Akkor legyen olyan jó, és távozzon! – A nőt már egy pillantásra sem méltatva kisántikált a konyhából.

A lány kimerülten rogyott le az egyik székre. Nem először találkozott kelletlen és modortalan betegekkel, de a Jordan Simpsonnal való munka még annál is nehezebbnek ígérkezett, mint várta...

– Meggondolta magát? – érdeklődött reménykedve Stephanie, amikor egy óra elteltével Jordan tétován megjelent a konyhában.

– Nem. – Bár nem tagadhatta, hogy az ínycsiklandó illat csalogatta ki a dolgozószobájából. Ez a nyakas nőszemély nekiállt vacsorát készíteni magának, és az ő szájában összefutott a nyál, ahogy elképzelte magát az asztalnál, előtte a tányérján egy szaftos hússzelet, fűszervajjal a tetején. Hozzá töltött rozmaringos burgonya és zöldsaláta francia öntettel. Erős volt a kísértés, de a világ minden kincséért sem engedhetett Stephanie McKinley-nek. – Mintha el akart volna menni.

A konyha csillogott-villogott a tisztaságtól. A lány a legnagyobb lelki nyugalommal ült az asztalnál. Éppen végzett a vacsorájával. Előtte egy felbontott üveg vörösbor állt.

– A bátyja azt szeretné, ha itt maradnék.

– Ezek szerint beszélt vele?

– Nem, csak a múlt héten.

Jordan egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Lucan azon nyomban ott teremne a cége helikopterével, ha ez a kelletlen nő bepanaszolná őt nála, amiért nem hajlandó beadni neki a derekát.

Szóltanul keresztülbicegett a helyiségen, elővett magának egy poharat, bort töltött, és nagyot kortyolt belőle.

– Nem volna szabad alkoholt innia, miközben erős fájdalomcsillapítókat szed – figyelmeztette Stephanie.

– Ez az én fájdalomcsillapítóm – válaszolta harapósan Jordan. Ha volt valami különleges erénye Mulberry Hallnak, akkor az a pincéje volt, amelynek kiváló minőségű boraiból Jordan bőségesen fogyasztott.

Előbb nyomorék lettél, azután alkoholista, gondolta öngúnnal. Lám, ilyen mélyre süllyedhetnek a hírességek!

Stephanie alaposan megnézte őt magának.

– Az alkohol depressziót okoz.

– Nem vagyok depressziós, az ég áldja meg! – Lecsapta az asztalra a poharat, amely csodával határos módon ép maradt. Csak a tartalma fröccsent ki, és terítette be az asztallapot.

– Ha maga mondja. Csak dühös, rosszkedvű és kimondottan goromba.

– És miből gondolja, hogy nem voltam ilyen már a balesetem előtt is?

– Nem volt ilyen – válaszolta egyenesen a nő. – Különben a sajtó élvezettel csámcsogott volna rajta.

Ezzel szemben a lapok a csodálatraméltó Jordan Simpsonsot mindig boldog, elégedett, közkedvelt agglégénynek állították be, aki a bemutatókon és egyéb hivatalos rendezvényeken szívesen fotóztatta magát hosszú combú szőkeségekkel. Többnyire fekete öltönyben, jólfésülten, szabályos arcán különleges fénnel. És az a szempár...

Nem lehetett egy napon emlegetni azzal a rakás szerencsétlenséggel, aki most előtte áll.

– Mikor volt utoljára fodrásznál? És nincs ideje megborotválkozni? – érdeklődött mellékesen Stephanie.

– Semmi köze hozzá – morgott rá a férfi, és ledöntötte a maradék bort.

– De a külseje...

– ...egy fikarcnyit sem érdekel, miután a lábamnak vége!

– Ki kellene derítenünk, mi is a baj – erősködött a nő.

– Nem! Nem jöhet a közelembbe, és ezzel ezt a témát le is zártuk.

Így valóban nem jutnak egyről a kettőre. Stephanie halkán sóhajtott, és felállt, hogy a tányérját betegye a mosogatóba.

– Süssek magának is egy szelet húst?

– Ide figyelj, Steph, mit nem értesz azon, ha megkérnek, hogy eredj a pokolba? – A férfi mosolya már szinte kegyetlen volt.

– Először is, nem vagyok sem süket, sem ostoba. Másodszor, azt szeretem, ha a pácienseim Stephanie-nak vagy Miss McKinley-nek hívnak – tette hozzá mereven.

Csak a családja és néhány közeli barátja hívhatta őt Stephnek. Egy munkakapcsolathoz nem illik, hogy a becenevén szólítsák. Más kérdés, hogy a szakmai kapcsolata Jordannel nem úgy alakult, ahogyan máskülönben szokott, így a megjegyzése talán nem volt teljesen helyénvaló.

Jordan szemrebbenés nélkül töltött magának megint.

– Miért nem látod be, hogy csak az idődet vesztegeted velem, Stephanie? – kezdte most meghitt hangon. – Nem akarom, hogy itt légy, és nincs is rád szükségem.

A lány előreszegett álla elárulta neki, hogy a szavait kihívásnak tekintette. Ugyanakkor felfedezett magában valami ijesztőt: miközben az eszével minél előbb meg akart szabadulni ettől a nőtől, a teste égett a vágytól, hogy közelebb kerüljön hozzá, és mindenféle izgalmas dolgot műveljen vele. Pedig az elmúlt fél évben már abba is beletörődött, hogy a nők iránti érdeklődése elmúlt a szörnyű baleset következményeként. Most viszont egyértelműen megmozdult benne a vágy, annyi idő után!

Vajon mit tenne az elszánt és józan Stephanie McKinley, ha most az ösztöneit követve megcsókolná? Talán sikítva elrohanna, és soha többé nem mutatkozna a környéken.

Jordan kimért mozdulattal letette a poharát, és bizonytalanul a lány felé indult, aki riadókészültségben nézett fel rá. A hátával a mosogatónak dőlt, a fejét hátravetette.

– Most már nem vagy olyan magabiztos, ugye, Stephanie?

A lányt elfogta a pánik, ahogy átsugárzott rá a férfi testének melege. Csak centiméterek választották el őket egymástól.

Kínosan feszengve megnyalta a szája szélét.

– Ez nem vicces, Jordan.

– Nem is annak szántam. – A férfi tett még egy kis lépést előre, és combját a nőének nyomta, miközben szabad kezével megsimogatta Stephanie halántékán a finom hajsزالakat. – Természetes vörös?

A lányt elviselhetetlen forróság öntötte el. A homlokát ráncolta.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy egy épeszű nő önként ilyen színűre festeti a haját! – Némi önirónia csak segíthet, hogy kikeveredjen ebből a visszás helyzetből, és összeszedje magát, gondolta.

– Csodaszép – mormolta a férfi. A bókja őszintének hangzott. – Egészen ritka ez az árnyalat.

Stephanie sejtette, mi Jordan célja. Másik taktikát választott az elüldözésére. Hiába volt azonban mindezzel tisztában, mégsem tudta érzéketlenül fogadni a közeledését. Egyre nehezebben kapott levegőt, és a keble megfeszült, amikor a férfi mellkasa az övéhez simult.

– Csak teljesen átlagos vörös – jegyezte meg suttogva.

– Nem – erősködött Jordan. – Még soha életemben nem láttam ilyet. Minden van benne: gesztenye, fahéj, mélyvörös és arany. Örület!

A lány a haja színét már gyerekkorában is átoknak tartotta. S noha tudta, hogy Jordan szédítő szövege mögött nincs igazi érzelm, mégis csábítóan hangzott...

A férfi tekintete lefelé sikkolt.

– Ott is ugyanilyen vörös...?

– Előbb harapd le a nyelved, mielőtt ilyen kérdéseket tennél fel nekem! – sziszegte Stephanie. – És most el a kezekkel!

– Különben mi lesz?

– Különben én fogok gondoskodni arról, hogy elvedd.

A lány néhány évvel azelőtt elvégzett egy önvédelmi tanfolyamot, és semmi kétsége nem volt afelől, hogy Jordant sikeresen távol tudná tartani magától. Másfelől azonban nem akart neki fájdalmat okozni, nem is beszélve arról, hogy tulajdonképpen vonzódott is hozzá.

Amit a férfi játéknak szánt, hogy elüldözze a háztól a hivatlan vendéget, hamar komolyra fordult, amikor észlelte Stephanie testének válaszát. A saját izgalma szokatlanul hevesen jelentkezett, és lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy ennek a nyelves, vörös hajú szépségnek a csípőjéről lehúzza a farmert, majd következik a nadrágocska, s azután már kéjes tervének nem állít semmi akadályt: odaszorítja Stephanie-t a pultnak, szétfeszíti a combjait, és belemerül testének melegébe...

A vágy, hogy a nőt veszekedés helyett nyögni hallja, olyan erős volt, hogy Jordan hátán óriási gyöngyökben gördült végig a veríték. Egy órán belül már másodszor veszítette el az uralmát a nemisége felett. Nyilvánvalóan csak azért, mert oly régen nem volt nő az ágyában. Pedig ez az égővörös hajú, karcsú, de formás gyógytornásznő nem is az esete!

Gúnyosan méregette a lány felhevült arcát.

– Lehet, hogy a végén mégis szórakoztató lesz a társaságod, Stephanie.

Amaz felvonta az egyik szemöldökét.

– Lehet?

– Hmm. – Jordan lassan elbicegett az asztalig, és felvette a botját. – De az étvágygerjesztő idomaid ellenére is jobb lenne, ha elmennél.

Stephanie csalódottan és tanácstalanul nézett rá. Örülnie kellett volna, hogy a férfi nem nyomul tovább izgalmának minden jelével, mégis...

– Még mindig kész vagyok sütni neked egy steaket, ha megéheztél volna – ajánlotta fel rekedten.

– Az éhségemet most nem csillapítaná egy steak.

– A bátyád azért fizet engem, hogy a lábaddal foglalkozzam, nem azért, hogy az ágyadba bújjak! Jordan vállat vont.

– Kár, mert pillanatnyilag nagyobb szükségem volna egy ágybeli játszótársra, mint egy

gyógytornászra. – Bár érezte, hogy egy ilyen délutánt követően orvosi segítségre is szorulna.

– Nincs barátnőd, akit felhívhatnál? – érdeklődött Stephanie.

Jordan arca hirtelen megkövült.

– Nem, már nincs.

A lány kérdően nézett rá. Miután a szülei elváltak, Jordan Simpson nem csinált titkot a házasság intézményével kapcsolatos ellenérzéseiből, mégis számtalan nővel mutatkozott. Szép nőekkel. Okosakkal és közkedveltekkel. Nem olyanokkal, mint Stephanie. Ő pedig már ebből is levonhatta a következtetést, mennyire felületes lehet a férfi érdeklődése iránta.

– Hogyhogy nincs? Biztosan sok olyan vonzó nőt ismersz, akit elég lenne csak felhívnod, és már itt is terem.

Jordan mosolya minden volt, csak nem barátságos.

– Nézz rám, Stephanie! – követelte. – Nézz csak meg jól!

Már megtette, többször is. Igen, Jordan valóban lesoványodott, nem is kicsit, és a kedélye is mogorvább volt, mint azelőtt. Az ő szemében azonban ettől még mit sem veszített a vonzerejéből.

– Mit kellene látnom?

– Mit, mit? Minek is nevezted korábban? Nyomoréknak?

– Nem, én csak azt mondtam, hogy te nyilvánvalóan nyomoréknak tartod magad.

– Talán mert az is vagyok. És nem vágyom olyan nők társaságára, akik csak sajnálatból vannak velem.

– Ez nevetséges!

– És ezt egy olyan nő mondja, aki az imént utasította el a közeledésemet?

Stephanie a szemét forgatta.

– Mindketten tudjuk, hogy nem gondoltad komolyan.

– Igen? Mindketten?

– Persze. Csak meg akartál szabadulni tőlem.

– És sikerrel jártam?

– Nem – felelte szilárdan a lány, miközben igyekezett nem figyelni a teste jelzéseire. Ez a férfi csak játszik vele, hogy elijessze magától, de az ő ösztöneire ugyanolyan hatást tett, mintha őszinte lett volna az érdeklődése. – Mit gondolsz, mit fog szólni Lucan, ha bepanaszollak nála munkahelyi zaklatásért? – kérdezte kihívóan.

Jordan gyilkos kacajjal viszonzta a tekintetét.

– Valószínűleg még örülne is, hogy végre valami felébresztette az érdeklődésemet.

Stephanie észrevette, hogy Lucan őszintén aggódott az öccse lelkiállapota miatt, így ennek a megjegyzésnek lehetett némi igazságtartalma.

– Bár inkább úgy kellene fogalmaznom: valami érdeklődést gerjesztett bennem – tette hozzá pimaszul a férfi, és élvezettel figyelte, ahogy a lány arcát ismét elönti a pír. Igazán rendkívüli teremtés a vörös fürtjeivel és a formás testével...

Ma éjjel még nehezebben fog tud elaludni, bár talán egy hosszú, jéghideg zuhany segíthet.

– Jó éjt, Stephanie! – vett tőle búcsút egy jelentőségteljes mosoly kíséretében, majd megfordult, és kisántikált a konyhából.

– Hol voltál? – tudakolta másnap reggel Jordan, amikor Stephanie a hátsó ajtón át toppant be a konyhába egy hideg szellőkéstől kísérve. Mivel mindkét kezében műanyag szatyrokat cipelt, az ajtót jobb híján a lábával lökte be maga után.

Az előző esti hideg vizes zuhany nem sokat segített, és a férfi vágyai megint feléledtek, amint meghallotta, hogy a lány felmegy a lépcsőn a felső szintre.

Jordan az ebédlőből átalakított hálószobájában fél éjszakán át álmatlanul hánykolódott, és elképzelte, ahogy a bájos gyógytornásznő megszabadul a ruháitól, és formás testét a puha paplan alá rejti. Egy idő után fel is öltözött, és kiült a konyhába, ahol még egy fél üveg vörösbor várt rá. Legalább ennyi!

Éhgyomorra azonban nem jó alkoholt inni, úgyhogy reggel lüktető halántékkal és rossz szájjal

mászott ki az ágyából. Az egyéb testrészeiben tapasztalt lüktetés azonban jobban zavarta, mint a tompa fejfájás.

Már főzött magának egy erős kávé, és a felét meg is itta, mire tudatára ébredt a nyomasztó csendnek. A lépcsőn egyedül nem tudott felmenni, így nem bizonyosodhatott meg arról, vajon Stephanie valóban eltávozott-e, ezért kinézett az ablakon, és megállapította, hogy az autója nem áll a ház előtt. Ezek szerint mégis sikerrel járt az igyekezete, hogy elriassa őt magától.

Különös módon nem érzett elégedettséget. Lehet, hogy Lucannak mégis igaza volt, amikor úgy vélekedett, már túl régóta tanyázik itt egyedül? Szinte örült, amikor visszaérkezett a gyógytornásznő, akit a bátyja küldött a nyakára.

– Mégis, mit gondolsz? – kérdezett most vissza gunyorosan a lány, és a nehéz szatyrokat az asztalra tette. Közben elővillant egy csík a meztelen bőréből a nadrágja és a pólója között, és Jordan szinte megbűvölten meredt arra a helyre.

Lehet, hogy melltartót sem visel, találgatta.

– Miért nem töltesz nekem egy csészével abból a finoman illatozó kávéból, amíg én előásom a kifliket a reggelihez? – kérdezte Stephanie, és belekotort az egyik zacskóba.

– Igenis, asszonyom! – mormolta a férfi, és elővett egy másik csészét a szekrényből.

– Csak kérés volt, nem parancs – sóhajtott megadóan a lány.

Jordan szótlanul felvonta a szemöldökét, és töltött a kávéból. Kezdte élvezni ezeket a pengeváltásokat az új lakótársával.

– Tegnap este felhívtam Lucant – kezdte.

Stephanie még mindig a csomagok között kutatott.

– Tudom.

A férfi bizalmatlanul méregette.

– Már tudsz róla?

– Igen. – A lány diadalmasan tartotta magasra a helyi cukrászda papírjába csomagolt süteményeket, és lendületesen megfordult. Azután mosolyogva kitette az asztalra a kifliket, melléjük pedig mézet és friss vajot. – Kora reggel beszéltem vele, mielőtt elmentem bevásárolni. Nem volt éppen lelkes, amiért éjjel kettőkor kiugrasztottad az ágyból, hogy rám panaszkodj neki.

A zacskókat leállította a földre, hogy majd reggeli után mindent kényelmesen a helyére tehesen. Amikor az asztal meg volt terítve, helyet foglalt az egyik faszéken.

Jordan kissé kínosan érezte magát, amiért a bor elfogyasztása után nem is nézett az órára, úgy hívta fel a bátyját. Minden dühét rázúdította, ő azonban néhány morcos megjegyzésen kívül lényegében nem válaszolt az öccse szemrehányásaira.

– Magára vessen, ha egyszer ideküldött anélkül, hogy engem megkérdezett volna előtte – felelte mogorván.

Stephanie közömbösen vállat vont, és alaposan megvajazta a kiflijét.

– Valószínűleg nem számolt azzal, milyen goromba remete lettél az utóbbi időben.

– De te erről készségesen felvilágosítottad, igaz?

– Nem volt rá szükség, miután a leghetlenebb éjszakai órában a nyavalygásodat kellett hallgatnia – válaszolta a lány tárgyilagosan, és jóízűen beleharapott a péksüteménybe. Kis híján hangot is adott az élvezetének, annyira várta már egész reggel ezt a pillanatot. Gőzölgő kávé és finom reggeli. Pompás! – Vegyél egy kiflit, Jordan! – kínálta a férfit. – Jót fog tenni másnaposság ellen.

A mosogató mellett hagyott pohár és az üres üveg elég beszédesen árulkodott arról, hogy a színész az éjjel még visszatért a konyhába. A szeme alatti sötét árnyék és a sápadt arca pedig arról tanúskodott, hogy az alkohol nem sokat használt a fájdalom ellen, amely nem hagyta elaludni.

Ám legalább megfésülködött és megborotválkozott, így láthatóvá vált az állán a gödröcske, amelyet Stephanie olyan jól ismert a filmvászonról. Ő sem aludt valami jól Jordannel egy fedél alatt, és amikor reggel sem kenyérfélét, sem más reggelinek valót nem talált a konyhában, a hangulata végképp elérte a mélypontot.

Felhívta Lucan St. Claire-t, hogy közölje vele, gond nélkül megérkezett, így szerzett tudomást

arról, hogy az öccse már jelentkezett nála. Jordan keservesen felpanaszolta, hogy a bátyja gyámkodik felette, de ez Lucant hidegen hagyta. Egyszerűen örömmel töltötte el, hogy Jordan egyáltalán reagált a külső ingerekre, és magához tért a levertségéből.

Stephanie megvárta, amíg a férfi telirakja a tányérját, csak azután folytatta.

– Nem tartottam szükségesnek, hogy beszámoljak a bátyádnak arról, milyen elítélendő módszerekkel próbáltál távozásra bírni – mondta mereven.

Jordan lassan, élvezettel vette a szájába a napok óta első friss falatot.

– Csak mert sejtetted, hogy nem fogja nagyon érdekelni.

– Vagy mert későbbre tartogatom.

Jordan már kezdte sejteni, hogy Stephanie McKinley-ben valóban több rejlik, mint vélte első látásra. Határozottan felébredt benne iránta a kíváncsiság.

– Már tegnap is meg akartam kérdezni, nincs-e valahol egy Mr. McKinley, aki rád vár – kezdte.

A lány felmutatta a kezét.

– Nincs gyűrűm.

– Az ismeretségi körömben nem minden férjezett nő visel jegygyűrűt – vetette ellene a férfi.

– Talán, mert nem akarják a tudodra adni, hogy már foglaltak.

Jordan szeme elkeskenyedett.

– Nem kezdek férjes asszonyokkal.

– Azért, mert a szüleid elváltak?

Jordan élesen beszívta a levegőt.

– Ugyan mit tudsz te erről?

– Csak azt, hogy az interjúidban gyakran használod ezt ürügyként, amiért nem bocsátkozol komolyabb kapcsolatba.

– Ez tény, nem ürügy. – Jordan eltolta maga elől az üres tányért, és felállt.

Stephanie tudta, hogy sikerült őt alaposan felingerelnie a témával, de még ez is jobb volt, mint a közönye. Gunyoros mosollyal nézett rá.

– Azt pedig mindenáron meg kell akadályozni, hogy egy nő megcsalja Jordan Simpsont, nemde?

– Az apám volt hűtlen, nem az anyám – vágta rá a férfi gyorsabban, mint akarta.

Ez már más tézisa, gondolta Stephanie. *Jordan semmiképpen sem szerezhet tudomást arról, hogy azzal vádolnak, kikezdtém egy nős betegemmel!*

A férfi bosszúsan szántott végig a haján, amiért kibökött valamit, amit nem szeretett volna.

– Délelőtt a dolgozószobámban leszek.

– Mi célból? – érdeklődött a lány.

– Semmi közöd hozzá.

– De hátha tudnék neked segíteni.

– Csak azzal, ha távol tartod magad tőlem! – fortyant fel Jordan.

Mielőtt elmérgesedett volna a helyzet, Stephanie gyorsan témát váltott:

– Lucan említette ma reggel, hogy Mulberry Hallban van egy fűtött fedett medence.

Jordan kedvetlenül elhúzta a száját.

– És ez miért érdekes?

– Jót tenne, ha úsznánk néhány hosszt.

– Amivel egyben a lábizomzatomat is erősíteném, ha jól sejtem a szándékomat.

A lány kicsit elpirult, miután ilyen hamar lelepleződött a terve.

– Mi ebben a rossz?

– Egyáltalán semmi. Már amennyiben szeretném edzeni az izmaimat. Csakhogy nem ez a helyzet.

Stephanie felsóhajtott.

– És miért nem?

Jordan nyakán lüktetni kezdett egy ér.

– Engedj az utamra, Stephanie! – figyelmeztette.

A lány azonban határozottan megrázta a fejét, és felszegte az állát.

– Nem engedlek el, amíg nem magyarázod meg, miért nem teszel semmit azért, hogy visszanyerd az egészségedet!

Jordan úgy érezte, mintha egy vérvörös fátyol ereszkedett volna le a szeme elé.

– Ne beszélj ilyen zöldségeket!

– Akkor tehát mégis akarod egyszer normálisan használni a lábad?

– Az, hogy mit akarok, és mit tudok, két különböző dolog.

Stephanie bátran megfogta Jordan karját.

– Akkor bizonyítsd be, hogy nem megy! Gyere el velem úszni!

– Most ki szórakozik a másikkal?

– Hidd el, biztosan élvezni fogod!

– Ne kényszeríts rá, hogy félrelökjelek! – sziszegte a fogai között a férfi.

– Képes lennél rá egyáltalán? Komolyan azt hiszed, hogy a mostani fizikai állapotodban felbírnál lökni engem vagy bárki mást?

Jordan keze erősebben szorította meg a bot fogantyúját.

– Te kis undok ször...

Stephanie vállat vonva vágott a szavába:

– Nem kell szeretned ahhoz, hogy segíteni tudjak rajtad.

– Nem kértem a segítségedet!

– Kérted vagy nem, nyilvánvalóan rászorulsz.

A férfi néhányszor mélyen beszívta a levegőt, azután kifújta, majd végigmérte a csinos és konok Stephanie McKinley-t. Az egész testtartása rendíthetetlen elszántságot fejezett ki. Jordan sejtette, hogy előbb vagy utóbb engednie kell neki.

Azután a tekintete a nő keblén kötött ki. A határozott érdeklődés, amelyet a felsőtestének szentelt, megingatta Stephanie önbizalmát. Megint kezdett kicsúszni a kezéből az irányítás, noha éjjel arra a következtetésre jutott, hogy ebben a házban nagy szüksége lesz az önuralmára, mert a teste elárulta, amint Jordan Simpson felbukkant a közelében.

Korábban egyetlen férfi iránt sem érzett ilyen erős vonzalmat. Sistergett körülöttük a levegő, amikor egy helyiségben tartózkodtak. Legszívesebben összekulcsolta volna a karját a mellén, de azzal csak elárulta volna magát, így ellenállt a kísértésnek, és látszólag higgadtan nézett farkasszemet Jordannel.

– Dolgozni jöttem ide, nem azért, hogy téged szórakoztassalak.

– A tested egyes részei másképp vélekednek erről – ugratta a lányt Jordan, és egy pimasz mozdulattal a mellbimbóira mutatott.

Stephanie arca lángolni kezdett, a feszültség lassan elviselhetetlenné vált.

– Hűvös van itt bent – igyekezett tárgyilagosan válaszolni.

Jordan elvigyorodott.

– Furcsa, én épp az ellenkezőjét érzem.

Ahogy én is, gondolta a lány.

– Nem szeretnék tovább feltartani – dűnnyögte, és kilépett a férfi hatóköréből. Remélte, hogy sikerül gyorsan visszanyernie az önuralmát.

Jordan az ajtóhoz indult.

– Majd tudasd velem, ha mégis úgy döntöttél, hogy lelépsz!

– Minek? Integetni akarsz utánam?

– Nem. Csak szeretném elkérni tőled a kulcsot, mielőtt elindulsz – vágta rá Jordan, és vetett még egy utolsó, kihívó pillantást a lányra, mielőtt kiment.

Stephanie kimerülten rogyott le megint az egyik székre, és töltött magának az erős kávéból. Szüksége is volt rá, hogy összeszedje a gondolatait.

Mi ütött az utóbbi időben a hímnemű betegeibe? Ő nyilván nem változott át egyik pillanatról a másikra ellenállhatatlan férfifalóvá. Mivel érdemelte ki ezt a kéretlen figyelmet?

Egy nagy különbség azért volt a két legutóbbi helyzet között: sokkal több erőfeszítésre lesz szüksége ahhoz, hogy ellenálljon Jordan Simpson közeledésének, mint Richard Newman esetében.

3. FEJEZET

– Mi az már megint? – nézett fel türelmetlenül az íróasztala mögül Jordan, amikor Stephanie belépett a dolgozószobájába. Már több mint egy órája ült ott a munkájába merülve.

A lányra nem hatott a gorombasága.

– Elmennék sétálni, és meg akartalak kérdezni, nincs-e kedved velem jönni.

A férfi két kézzel tolta el magát az asztalától.

– Elképesztő, mikkel állsz elő! Nem gondolod, hogy meglehetősen tapintatlan vagy?

– Egyáltalán nem – mosolygott rá Stephanie.

A reggeli után kitakarította a konyhát, letörölte a port a nappaliban, kiporszívózta az alsó szintet, és előkészítette az ebédet: egy nagy fazék tartalmaz ragulevest. Hiszen az is a munkájához tartozott, hogy a gyógyító program részeként gondoskodik a páciensei egészséges és kiegyensúlyozott táplálkozásáról.

Mivel nem maradt tennivalója, hamar elunta magát.

– Nem kell messzire mennünk – tette hozzá békülékenyen. – Megmutathatnád Mulberry Hallt, és tarthatnál egy kis idegenvezetést.

– Gyakran veted be ezt a „magányos kislány társaságot keres” trükköt?

– Nincs szükségem társaságra, és nincs ebben semmi trükk – ellenkezett indulat nélkül Stephanie. – De egy kis friss levegő jót tenne mindkettőnknek.

– És ne feledkezzünk meg a mozgásról sem! – húzta el a száját gunyorosan Jordan.

– Te jó ég, milyen zsémbes vagy! – A lány sóhajtva fordult el tőle.

– Hé, nem mondtam, hogy nem megyek!

Stephanie úgy fordult vissza, mint egy lassított felvételen.

– Szóval elkísérsz?

– Miért ne? – A férfi elszántan a botja után nyúlt, és felállt. Úgysem haladt volna a forgatókönyvével: folyton csak az járt volna az eszébe, merre kószál éppen a lány. – Ami azonban az idegenvezetést illeti, arról le kell mondanod, mivel nem tudok lépcsőt mászni.

– Akkor majd megvársz lent, amíg én körülnézek – felelte gyakorlatiasan Stephanie.

– És ha kedved támad kipróbálni az egyik baldachinos ágyat? – tréfálkozott Jordan.

– Jaj, hagyd már! – A lány az ízetlen célozgatások ellenére sem adta fel a reményt, hogy a férfi egyszer majd megengedi, hogy segítsen neki. Addig pedig egy közös séta is jobb a semminél. – Felmegyek egy pillanatra a kabátomért. Ahhoz képest, hogy még csak október van, elég hűvös az idő.

– Ha ez finom utalás akart lenni, hogy nem ártana melegen felöltöznöm, akkor nagyon ajánlom, hogy ne kezelj úgy, mint egy gyereket!

– Eszemben sincs úgy kezelni téged... – Stephanie elhallgatott, mert rájött, mennyire igaza van Jordannek. Talán mert igyekezett a viszonyukat szakmai vonalra terelni, és véget vetni a flörtnek, felvette ezt a tanító néni modort. – Én csak...

Nem folytathatta, mert megszólalt a telefon. Vagyis az egyik telefon. Mert a vonalas készülék mellett ott volt még két mobil, egy fekete és egy ezüst színű. A lány ezt már túlzásnak tartotta.

Jordan felvette a fekete készüléket, ránézett a kijelzőre, azután fogadta a hívást.

– Szervusz, Crista – szólalt meg, és az ablak felé fordult.

Stephanie tanácstalanul nézte a férfi széles hátát, s azt fontolgatta, menjen-e, vagy maradjon. A hívás minden jel szerint magánjellegű volt. Crista Moore... A bulvárlapok szerint a színész vele járt a balesete előtt.

– Maradj! – szólt rá Jordan, amikor észrevette, hogy a lány távozni készül.

– Nem vagyok a kutyád! – sziszegte oda amaz, és eltűnt.

A férfi mosolyogva nézett utána. Gyönyörködött a ringó csípőjében. Valóban ő volt a legizgatóbb...